

forundring over nogle af de høringssvar, der foreligger. Jeg kan simpelt hen ikke finde anden begrundelse for det, end at det var det, de sagde fra starten af, og nu tør de ikke vende deres argumentation om. Men jeg mener altså, at Straffelovrådet er nået frem til noget, der gør torturbekæmperne en meget, meget stor tjeneste, ved at sørge for, at det bliver langt, langt klarere, hvad det er, man er dømt for, herunder også, om der er anvendt tortur.

Jeg vil sige, at hvis man folkeretligt havde ønsket, at det overhovedet havde været formålstjenligt at have en enkelt bestemmelse, en catch all-bestemmelse, en bestemmelse, der opsamler alt, jamen så havde man jo nok folkeretligt sagt, at så havde man krævet en særskilt kriminalisering af det, som vi har det på terrorisme. Det har man ikke gjort, og jeg tror, at man har gjort det med velberådet hu.

Så vil jeg sige tak til fru Karen Hækkerup for at have en meget positiv tilgang. Jeg forstår godt, at fru Karen Hækkerup – i forhold til høringssvarene og i forhold til at det er en vanvittig kompliceret lovgivning – udtrykker, at man kan være i tvivl om nogle af tingene, herunder også om de spørgsmål, der vedrører forældelse. Det har jeg faktisk meget stor forståelse for.

Straffelovrådets hovedargumentation, som jeg jo har valgt at følge, er – når det gælder de mest alvorlige forbrydelser som drab og forbrydelser mod menneskeheden, altså de forpligtelser, vi har over for Den Internationale Krigsforbryderdomstol – at samtlige de forbrydelser er uforældelige. Men Straffelovrådet siger så også omvendt, at hvis forbrydelsen er, at man har brækket en finger på en person og anvendt tortur i forbindelse med det, hvorfor skulle det så lige præcis være uforældeligt, når der, hvis en privatperson brækker fingeren på en anden, er en forældelsesfrist på 10 år for det? Hvad er det lige, der gør, at hvis der er anvendt tortur, så skal forbrydelsen være uforældelig? Det kan være svært at forstå. Det, der så ydermere – synes jeg – er en meget god pointe fra Straffelovrådet, og som hr. Søren Pind så smukt sagde det på et andet sprog, er, at sagen jo altså også er den, at jo længere tid, der går, før en sag kommer for retten, desto vanskeligere er det oftest at bevise den.

Vi kan lige så godt være ærlige og sige, at mange af de forbrydelser, der bliver begået, og hvor der anvendes tortur, jo ofte er forbrydelser, der måske først ser dagens lys mange år senere, når en person flygter, kommer til et andet land

og fortæller om sine oplevelser. Og jeg vil sige, at for hver time, der går, bliver det vanskeligere at løfte bevisbyrden i en straffesag.

Da vi i sin tid – og det er jo ikke så lang tid siden – sidst så på forældelseslovgivningen, havde vi jo præcis den samme diskussion her i Folketingssalen. Med den argumentation, som jeg hører fra SF og fra hr. Frank Aaen, kunne man spørge, hvorfor alle forbrydelser ikke bare er uforældelige. Hvorfor er der nogle forbrydelser, der ikke skal kunne retsforfølges efter et stykke tid? Begrundelsen for det er jo, at det på et tidspunkt begynder at blive umuligt for anklagemyndigheden at løfte bevisbyrden, og så kan man være i den paradoksale situation, at der kommer et offer og siger: Jeg ønsker, anklagemyndighed, at den her sag skal rejses. Det er godt nok 20 år siden, der var en, der brækkede min finger, men jeg ønsker, at I skal føre sagen ved domstolene. Så siger anklagemyndigheden: Vi kan ikke løfte bevisbyrden, der er simpelt hen gået for lang tid, og vi har to påstande mod hinanden. Der er ikke noget bevis for, at det er sket.

I den situation vil det ofte have den konsekvens, at den person, der er en mulig gerningsmand, i princippet vil blive blåstemplet, fordi sagen ikke bliver rejst, når offeret ønsker det. Så man kan faktisk komme i den situation, hvis man driver det for langt ud og siger, at alt skal være uforældeligt, at anklagemyndigheden kan sige, at de ikke kan føre beviser. Og så er der mange, der vil sige, at den pågældende er uskyldig, så har den pågældende ikke begået den krigsforbrydelse.

Så jeg forstår udmærket fru Karen Hækkerups sådan meget forsigtige tilgang til det her, og jeg vil meget gerne under udvalgsbehandlingen være med til at besvare spørgsmål om det her. Men jeg vil sige, at der altså er rigtig, rigtig gode grunde til, at der er forældelsesregler, og det er sådan set også af hensyn til ofrene, at man ikke må binde dem det på ærmet, at de skal vente i så mange år på at gå til myndighederne, så de risikerer, at sagen simpelt hen ikke kan føres ved domstolene.

Hr. Simon Emil Ammitzbøll var inde på, om ikke vi kunne se lidt på selve definitionerne, så de blev lidt rundere. Vi lægger op til en ret præcis formulering, og som jeg hørte hr. Simon Emil Ammitzbøll, ønsker hr. Simon Emil Ammitzbøll, at der skulle være mulighed for, at man kunne tilføje nogle flere ting. Jeg vil sige til hr. Simon Emil Ammitzbøll, at Straffelovrådet også har overvejet det, og det er Straffelovrådets meget